

Đẹp Như Tranh Vẽ

Contents

Đẹp Như Tranh Vẽ	1
1. Chương 1: Phần 1	1
2. Chương 2: Phần 2	3
3. Chương 3: Phần 3	4
4. Chương 4: Phần 4	5
5. Chương 5: Phần 5	7
6. Chương 6: Phần 6	8
7. Chương 7: Phần 7	10
8. Chương 8: Phần 8	11
9. Chương 9: Phần 9	13
10. Chương 10: Phần 10	14
11. Chương 11: Phần 11	15

Đẹp Như Tranh Vẽ

Giới thiệu

“A Uyển, ta vì nàng mà chinh chiến khắp bốn phương, vì phụ thân nàng mà gây dựng nên nền thái b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dep-nhu-tranh-ve>

1. Chương 1: Phần 1

“Tần cô nương, vẽ cho ta một bức họa được không?”

Hôm nay trời rất đẹp, Tần Uyển vừa mở cửa đã gặp ngay vị khách đầu tiên trong ngày. Là người ở cuối hẻm phía đông, tên là Tác Đông Tử, da đen nhẻm, trông cũng rất đàng hoàng.

Nàng treo biển xong, nghiêng người qua, nói: “Được, vào đi, ta vẽ cho huynh.”

Tần Uyển là một họa sĩ, lấy nghề vẽ tranh kiếm sống, mấy năm trước mới đến trấn Phù Thủy. Sau khi thành danh ở hội thi vẽ mỗi năm được cử hành một lần, mỗi ngày người tìm đến Tần Uyển nhờ vẽ tranh cứ nối liền không dứt.

Tần Uyển chỉ vào một cái ghế đầu, nói: “Ngồi đi, cứ tự nhiên. Ta ở đây cũng không có quy tắc gì đặc biệt, nếu huynh cảm thấy nhàm chán, khi ta vẽ tranh cũng có thể nói chuyện với ta.”

Đông Tử ngồi xuống, quan sát căn nhà. Tần Uyển cũng bắt đầu trải tờ giấy Tuyên Thành lên án, chấm mực, bắt đầu phác họa đường nét của Đông Tử lên trên mặt giấy Tuyên Thành. Nàng vừa vẽ vừa nói: “Huynh vẽ bức này để dùng làm gì vậy?”

Đông Tử thoáng ngại ngùng cười một tiếng: “Mẹ ta bảo tuổi ta đã không còn nhỏ nữa, đã tới lúc nên thú một thê tử rồi.”

Tần Uyển hiểu rõ, vào mỗi dịp cuối năm người tìm nàng vẽ tranh đều rất nhiều, phần lớn là để đưa cho bà mới đem đến cho đối tượng thân cận. Tần Uyển cũng không hỏi nhiều nữa. Đông Tử lại nói: “Tần cô nương có thể nghĩ tới...”

Tần Uyển cũng không ngẩng đầu, thẳng thắn ngắt lời: “Chỗ này của ta không có quy tắc gì đặc biệt nhưng có một điều, đừng bao giờ nói chuyện cười gả với ta.”

Tần Uyển hạ bút xuống, vô cùng nâng niu lấy một cuộn tranh từ trong cái hòm phía sau ra, tay nàng khẽ run lên, trải cuộn tranh ra, bên trong vẽ một người, mắt đen mày rậm, mặt như quan ngọc, áo bào màu trắng tôn lên vẻ nho nhã khó tả.

Tần Uyển bình thản nói: “Ta đã đáp ứng với chàng không phải chàng sẽ không lấy chồng.”

“Nhưng mà...” Đông Tử nuốt nước bọt, đem năm chữ “Hắn đã sớm chết rồi” nuốt vào trong cổ họng. Cả trấn Phù Thủy đều biết Tần Uyển có một vị hôn phu, đáng tiếc trước ngày thành thân một ngày đã lìa đời.

Về phần vì sao lại chết, Tần Uyển cũng chưa từng nói với ai.

Đông Tử không dám nhiều lời, lặng lẽ nhìn người trong bức họa thêm mấy lần, trong lòng không khỏi bùi ngùi. Người trong tranh khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết là nhân trung long phượng, so với dung mạo xinh đẹp của Tần cô nương đúng là rất xứng, đáng tiếc là vừa trắn niên đã mất sớm.

Đợi mực khô hết, Tần Uyển mới cuộn cuộn tranh vào.

“Một xâu tiền, đi thông thả, không tiền.”

Sau khi Đông Tử rời đi, Tần Uyển lại trải bức tranh cuộn ra.

Gương mặt Túc Hành vẫn như cũ nhưng đã sớm không còn bên cạnh nàng nữa rồi. Mấy năm qua, nàng vẫn luôn chờ mong Túc Hành bước vào trong mỗi cơn mơ của mình, tiếc là vẫn chưa bao giờ thỏa nguyện. May mà khả năng vẽ của nàng rất tốt, chàng không bước vào trong mộng của nàng, nàng liền vẽ chàng ra, sau đó sẽ đẹp như tranh này, cũng với chàng vành tai tóc mai chạm vào nhau quấn quýt cho tới sáng.

Tần Uyển là người có dị năng.

Nàng thích vẽ, cũng có tài vẽ. Phàm là tranh nàng vẽ, nàng đều có thể dùng ý niệm nhập vào trong tranh.

Nhưng dạo gần đây dị năng của nàng lại mất đi hiệu lực, cho dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể vào trong những bức tranh mình vẽ nữa, người ở trong tranh sẽ không bao giờ... nói với nàng: “A Uyển, Túc Hành muốn lấy thiên hạ làm sính, nàng có nguyện ý gả cho ta không?”

Nàng chỉ có thể nhìn bức tranh lạnh lẽo, cánh mũi chua xót.

Ta nguyện ý, ngàn nguyện ý vạn nguyện ý, chỉ cần chàng sống lại.

2. Chương 2: Phần 2

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Tần Uyển vẫn còn đang yên giấc, chợt có tiếng đập cửa truyền vào trong tai, dồn dập mà vang dội. Tần Uyển bị đánh thức vội phủ thêm áo khoác, nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa.

“Ai vậy? Sáng sớm...” bốn chữ “quấy nhiễu giấc ngủ” còn chưa ra khỏi miệng, Tần Uyển đã bắt gặp khuôn mặt gấp gáp của Đông Tử.

Hắn thở hổn hển, còn chưa kịp lấy lại hơi đã nói: “Tần...Tần cô nương, ta thấy... nhìn thấy...vị hôn phu của cô nương.”

Tần Uyển ngẩn ra, một lúc lâu sau nàng mới chậm chạp thốt lên một câu.

“Huynh...nói gì?”

Đông Tử thở hổn hển đáp lại: “Ta gặp được vị hôn phu của cô nương, đang ở trên thuyền hoa trên sông Bạch Phù, giống y như đúc với người trong bức họa ngày hôm qua cô nương cho ta xem! Hơn nữa còn luôn dò hỏi người xung quanh xem có gặp một cô nương họ Tần tên chỉ đúng một chữ Uyển không.”

Đông Tử thấy Tần Uyển vẫn sững sờ đứng ngây ra đó thì không khỏi sốt ruột.

“Tần cô nương, cô nương vẫn còn đứng ngây ở đây làm gì? Còn không mau đi tìm vị hôn phu của cô đi? Hắn dường như rất gấp đó.”

Môi Tần Uyển run run, nàng véo mạnh vào tay mình, véo cho tới khi trên tay hiện lên vết hồng, Tần Uyển mới hoàn toàn hiểu được, đây không phải là mộng, cũng không phải là trong tranh, mà là thật.

Ở trong tranh nàng sẽ không cảm giác được bất kỳ đau đớn nào.

Tần Uyển mừng rỡ như điên, vội nói: “Mau dẫn ta đi với.”

Thuyền hoa trên sông Bạch Phù san sát nhau, lúc này vào đúng dịp cuối xuân, hai bên bờ tơ liễu bay theo gió, làm mờ đi tầm mắt Tần Uyển. Nàng hỏi: “Là chiếc thuyền hoa kia sao?”

Đông Tử đáp: “Chiếc kia! Chính là chiếc kia! Bên trên có lá cờ họa tiết hoa sen!”

Tần Uyển nâng làn váy, đương lúc định bước lên thuyền chợt nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên phía sau—

“A Uyển, là nàng sao?”

Cả người Tần Uyển cứng đờ, nàng chỉ sợ tất cả đều là mơ, không dám nháy mắt từ từ xoay người lại.

Mới vừa rồi vội vã chạy tới sông Bạch Phù, tâm trạng của nàng vẫn luôn thấp thỏm lo lắng. Tận mắt nàng chứng kiến Túc Hành chết trong lòng mình, tự tay nàng mai táng cho chàng, cũng tự nàng dựng mộ, ở ngay nơi hai người lần đầu gặp gỡ. Nhưng dấu biết rõ là thể nàng vẫn ôm một tia hy vọng, thiên hạ to lớn có đủ sự lạ, có lẽ nào Túc Hành vẫn sống được tới giờ?

Tơ liễu phủ đầy trời, nam tử đứng cách có mười bước chân vẫn là bạch y tóc đen như trước, khoe môi khe nhếch hàm chứa nét dịu dàng cùng với vẻ mừng vui, cơn gió làm lay động tay áo và mái tóc chàng, tơ liễu bay qua gương mặt chàng, chẳng khác nào cảnh trong tranh.

“Túc Hành, là chàng sao?”

Hốc mắt Tần Uyển đỏ lên, vừa bước tới mấy bước, nam tử đã bước dài tới, ôm chặt nàng vào lòng. Cơ thể không ngừng run rẩy của nam tử biểu hiện rõ sự kích động trong lòng hắn, hắn liên tục nói: “Là ta, là ta.”

“A Uyển, rốt cuộc ta đã tìm được nàng rồi.”

Tần Uyển bỗng ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc nhìn “Túc Hành” trước mắt.

Dung mạo vẫn như vậy, thần thái vẫn như vậy, ngay cả dáng vẻ mừng rỡ tới kích động cũng giống nhau y hệt nhưng nàng biết mặc dù gương mặt vẫn như cũ nhưng chàng không phải là chàng, không phải là Túc Hành mà nàng vẫn luôn tâm niệm niệm.

Nàng đẩy hắn ra.

“Người không phải Túc Hành.” Tần Uyển cứng rắn: “Người là ai? Vì sao phải giả trang Túc Hành!”

Nét mặt nam tử biến đổi, hắn luống cuống nói: “A Uyển, ta là Túc Hành mà. Nàng không nhận ra ta sao? Nàng xem này, cánh tay của ta có một nốt ruồi son” hắn vội vàng vén ống tay áo lên, “Nàng có nhớ nàng từng nói với ta, đợi sau khi chúng ta thành thân, nàng cũng muốn vẽ một nốt ruồi son lên trên cánh tay trái của mình, như thế là chúng ta sẽ đối xứng, còn có thể hợp thành một đôi, đến sau này gặp nhau nơi Hoàng Tuyền còn có thể lợi dụng nốt ruồi son này mà nhận nhau.”

Tần Uyển quan sát kỹ nam tử trước mặt.

Lời hắn nói không sai, đúng thật là nàng đã nói với Túc Hành những lời này, trên cánh tay phải của Túc Hành quả thật cũng có một nốt ruồi son. Nhưng nàng không hề nhận lầm người, nàng đã quá quen thuộc với Túc Hành, cho dù chàng có hóa thành tro nàng cũng có thể nhận ra nắm tro nào mới là chàng.

Tần Uyển lạnh nhạt nói: “Ta không biết người có ý đồ gì nhưng người không phải Túc Hành của ta.” Dứt lời, Tần Uyển rời đi thẳng, nghe thấy có tiếng bước chân ngay sau lưng, Tần Uyển cũng không quay đầu lại, nàng nói: “Đừng đi theo ta, nếu không ta sẽ không khách khí đâu.”

Nam tử kia cũng thật sự không đi theo nữa.

3. Chương 3: Phần 3

Niềm vui của Tần Uyển vội tan biến, trong lòng nàng cực kỳ mất mát. Nhưng mà ngày ngày cứ thế trôi, sau mấy ngày nghỉ ngơi Tần Uyển lại treo biển mở cửa tiếp tục làm việc. Mới vừa treo biển lên, một bóng trắng đã lướt qua, khẽ khàng đứng trước người nàng.

Lòng Tần Uyển căng thẳng.

Là Túc Hành...

Nhưng ngay sau đó nàng đã kịp có phản ứng lại, không phải là Túc Hành, vẫn là vị nam tử mấy ngày trước.

Tần Uyển tức giận trừng hắn một cái: “Công tử không nhớ trước đó ta đã nói gì với công tử sao? Nếu công tử còn tiếp tục đi theo ta nữa, ta sẽ không khách khí đâu. Tuy ta chỉ là một nữ tử, nhưng nói tới thủ đoạn công tử chắc cũng không đoán nổi đâu.” Ví như giam người vào trong tranh, để cho hắn sống không bằng chết, phương pháp này từng có không ít tặc nhân ném thử, cuối cùng, khi thả ra, gây gây đại đại, từ đó kính nể như thần.

“A Uyển...”

Tần Uyển cau mày: “Cái tên này không phải là tên công tử có thể gọi.”

Túc Hành đổi thành: “Tần cô nương.” Hắn nói xong thì chỉ lên tấm biển, cười khê: “Tần cô nương treo tấm biển này lên không phải là muốn làm ăn buôn bán sao? Ta nghe nói kỹ thuật vẽ tranh của Tần cô nương rất tốt cho nên mới mạo danh mà tới xin Tần cô nương vẽ cho ta một bức tranh.”

Tần Uyển nghe xong cũng không cự tuyệt, có thể nhìn khuôn mặt chẳng khác nào hôn phu của mình nàng lại có chút không được tự nhiên.

Mà lúc này, Túc Hành đã cất bước vòng qua Tần Uyển, đi thẳng vào, vô cùng tự nhiên ngồi xuống ghế bành, không có lấy một chút lúng túng e ngại của khách không mời mà tới. Thấy Tần Uyển còn đang sững sờ đứng ngoài cửa, Túc Hành khẽ cười một tiếng: “Tần cô nương còn chưa đi vào sao?”

Tần Uyển tỉnh táo lại, đi vào trong nhà.

Nét mặt nàng không chút thay đổi hỏi: “Muốn vẽ cái gì?”

Túc Hành đáp: “Ta nghe Đông Tử bảo, cô nương vẽ tranh rất giống người thật, vật thì vẽ cho ta một bức họa chân dung đi. Ta ngồi ở đây có được không?”

Tần Uyển nói: “Muốn có bức họa của ta phải có trăm lượng vàng.”

“Có thể.” Túc Hành không chút do dự đáp.

Tần Uyển không ngờ nam tử này sẽ đồng ý dứt khoát như vậy, nàng nhoẻn mắt lại, nói: “Nếu cuối cùng người không trả nổi trăm lượng vàng, ta sẽ đi báo quan bắt người ngồi tù.”

Túc Hành lên tiếng: “Được.”

Tần Uyển thấy thế cũng đành nhắc bút lên vẽ.

Túc Hành nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt chăm chú đó nói cho nàng biết, trong mắt hắn chỉ có đúng một người là nàng. Ánh mắt hắn quá nóng bỏng, Tần Uyển không chịu nổi, chỉ nhìn hắn một lần rồi không ngẩng đầu lên nữa.

Về Túc Hành, nàng nhắm mắt lại cũng có thể vẽ.

Dung mạo Túc Hành đã sớm tạc trong lòng nàng.

“Ta nghe Đông Tử nói, vị hôn phu của cô nương đã sớm không còn trên nhân thế? Người đó mất như thế nào?”

Tần Uyển đáp: “Chuyện đó không liên quan tới người, người không nên hỏi nhiều.”

Túc Hành lại hỏi: “Là bởi vì...đánh giặc?”

Tần Uyển chợt ngẩng đầu.

Biết Túc Hành vì đánh giặc mà mất chỉ có mình nàng, vì sao nam tử trước mắt này lại biết? Rốt cuộc hắn là ai? Vì sao có thể giống Túc Hành như đúc? Đủ loại nghi vấn nổi lên trong lòng khiến lòng Tần Uyển trăm mối khó giải.

Đối với ánh mắt vẫn nóng bỏng như cũ của Túc Hành, Tần Uyển mím chặt môi, không để ý tới hắn nữa.

Chưa tới nửa nén hương, bức họa Túc Hành đã hiện lên trên mặt giấy. Nàng nhìn xuống, hốc mắt bắt đầu phấp phồng, cánh mũi cũng chưa xốt đến rồi tung rồi mù.

Túc Hành của nàng đã rời khỏi nhân thế bốn năm hai tháng hai mươi ngày...

4. Chương 4: Phần 4

Lần đầu tiên Tần Uyển gặp Túc Hành đúng dịp Dương Châu vào mùa xuân rực rỡ, nơi nơi đều là trăm hoa khoe sắc màu.

Khi đó Túc Hành vẫn chỉ là một bình dân bách tính, nhưng cho dù chàng chỉ mặc áo vải, ở trong mọi người cũng là hạc đứng giữa bầy gà. Sau này Tần Uyển nhớ lại khi đó, gục đầu trong lòng Túc Hành cười vui vẻ, nói: “À Hành ơi, khi đó là chàng cố ý phải không. Chàng biết rõ ta từ trước tới nay đều gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cho nên mới cố tình mượn lần đó khiến ta chú ý.”

Túc Hành nặng nề ho khan một tiếng, tai ửng đỏ.

Nói đến, hẳn lúc đầu thực ra cũng chỉ vô tâm, nhưng sau thì đúng là có ý...

Tháng ba vừa tới, hòn ngọc quý trong tay Hoài Nam vương lần đầu tới Dương Châu. Người trong thiên hạ đều biết dưới gót Hoài Nam vương chỉ có một người con gái, họ Tần, tên chỉ có một chữ Uyển, xinh đẹp như tiên.

Tần Uyển thích du thuyền, vừa tới Dương Châu, chuyện đầu tiên làm chính là du thuyền trên hồ Hàm Quang.

Ngày đó, bên hồ Hàm Quang chật ních biết bao người, chỉ để nhìn thấy dung nhan mỹ nhân, vô số người chen chúc trong ánh mặt trời chói chang, Túc Hành cũng ở trong số đó. Bên bờ hồ chật chội, người đẩy ta xô, tới khi Tần Uyển lên bờ thì bất chợt có người không cẩn thận rơi xuống nước.

“Tùm” một tiếng, Túc Hành còn phản ứng nhanh hơn một bước so với Tần Uyển.

Khả năng bơi lội của Túc Hành rất tốt, chưa đầy một lát đã cứu được người rơi xuống nước. Cả người chàng ướt nhẹp đứng bên bờ, có người đưa tới khăn mềm, là thị nữ bên người Tần Uyển.

“Quận chúa của chúng ta khen công tử hiệp nghĩa, đặc biệt bảo nô tỳ tới đưa khăn mềm.”

Túc Hành nhận lấy, kinh ngạc nhìn bóng lưng thị nữ dần đi xa. Lúc thị nữ vén màn xe lên, hắn nhìn thấy mỹ nhân trong xe mắt ngọc mày ngài, ở đằng xa khẽ cười với hắn.

Tim Túc Hành đập thành thịch.

Có người trêu chọc bảo: “Tiểu tử ngốc, vẫn còn nhìn à? Chớ có si tâm vọng tưởng đấy nhé, đó là hòn ngọc quý trong tay Hoài Nam vương, người có thể xứng với nàng trong thiên hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Túc Hành xiết chặt khăn mềm.

Lần thứ hai Tần Uyển gặp Túc Hành, lúc này Túc Hành đã không còn là người thiếu niên áo vải năm đó, chàng mặc khôi giáp nặng trĩu, đầu đội mũ giáp gắn tua đỏ rực tựa như vẻ rực rỡ của mùa xuân năm đó. Khi đó Tần Uyển đã biết về Túc Hành, tuổi còn rất trẻ nhưng lại rất có bản lĩnh và chiến thuật, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, lập được vô số chiến công, từ một tên lính quen vô danh trở thành Phiêu Kỵ đại tướng quân, ở trong thời loạn thế quần hùng cát cứ mà uy danh hiển hách.

Chàng xoay người xuống ngựa, dáng người lưu loát, quỳ gối trước mặt Hoài Nam vương.

“Túc Hành nguyện vì vương đoạt lấy Kinh Châu.”

Hoài Nam vương vuốt râu cười to: “Được, khi người khải hoàn về, bổn vương tất có trọng thưởng.” Dứt lời, Hoài Nam vương ý vị thâm trường nhìn về phía Tần Uyển. Trước khi Túc Hành rời đi, chàng cưỡi ngựa đứng hiên ngang dưới cửa thành, giơ tay chào từ xa, mặc dù cách xa nhưng Tần Uyển biết người chàng nhìn là nàng.

Hai má Tần Uyển ửng hồng, dời tầm mắt đi.

Năm nay nàng đã 18, đã đến tuổi xuất giá, mà nàng biết phụ thân có ý gả nàng cho Túc Hành. Lang quân anh tuấn mày rậm mắt sâu, lại là một anh hùng cái thế, mối hôn sự này Tần Uyển cũng không có gì không hài lòng, trong lòng còn có mấy phần vui mừng, nhưng cũng có mấy phần thấp thỏm.

Cho tới khi Túc Hành khải hoàn, Tần Uyển trong lúc vô tình nghe thấy lời chàng nói với phụ thân, mấy phần thấp thỏm trong lòng liền tan thành mây khói.

Chàng nói: “Túc Hành không có dã tâm gì, chỉ có duy nhất một dã tâm đó là Quận chúa.”

Công khai “thú tội” như thế khiến lòng Tần Uyển như nở hoa, Hoài Nam vương cũng an lòng. Miệng vàng mở lời, hôn sự của Tần Uyển và Túc Hành được định vào đầu tháng bảy, chính là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau.

Túc Hành nói với nàng: “A Uyển, Túc Hành muốn lấy thiên hạ làm sính, nàng có nguyện ý gả cho ta không?”

Lúc đó thiên hạ không yên, kỵ binh của Túc Hành đã san bằng năm châu, chỉ còn thiếu đúng 1 châu, 6 châu tề tựu là có thể thống nhất thiên hạ. Sính lễ của chàng là độc nhất vô nhị, thành ý của chàng nhật nguyệt chứng giám, nàng vui vẻ đáp lời: “Ta nguyện ý.”

Túc Hành đối với nàng thật tốt.

Mặc dù đang ở nơi sa trường cũng không quên viết thư cho nàng, tương tự trong thư như nước rót đầy tim nàng. Hôn lễ sắp tới, nàng chuẩn bị xong giá y, đợi đúng ngày 7 tháng 7 gả cho Túc Hành làm thê.

Ai ngờ, Phiêu Kỵ đại tướng quân đã chiến ắt thắng nhưng lại bị quân địch ám toán, một mũi tên độc đâm vào chính giữa ngực.

Túc Hành của nàng không gắng được qua hôn lễ của hai người...

5. Chương 5: Phần 5

Tần Uyển khua bút vẽ tranh.

Cách lần vẽ tranh trước đã một khoảng thời gian khá dài, nàng thử rất nhiều phương pháp nhưng không có lần nào thành công. Tần Uyển không rõ vì sao lại như vậy, từ nhỏ tới lớn dị năng của nàng chưa bao giờ thất bại.

Nhưng mặc dù có như vậy, Tần Uyển cũng không buông bỏ thử đi thử lại.

Từ sau khi gặp gỡ nam tử giống hệt Túc Hành, Tần Uyển càng thấy nhớ Túc Hành.

Sau một nén nhang, vẽ xong.

Trong tranh Túc Hành đội mũ giáp màu bạc đứng dưới cửa thành, tay cầm một cành hoa quỳnh.

Đây là lần đầu tiên hai người ước hẹn, khi đó Túc Hành xấu hổ chẳng khác nào đứa trẻ, lúc nói chuyện với nàng mặt cứ đỏ rực. Nàng nhớ vậy. Tần Uyển gác bút xuống, nhắm mắt nhớ lại.

Bình thường chỉ cần nàng vừa mở mắt ra nàng sẽ xuất hiện ở dưới cửa thành, sau đó ào vào lòng Túc Hành. Nhưng bây giờ, một lần nữa mở mắt ra, đập vào mắt vẫn là ngôi nhà vắng lặng, không có cửa thành, cũng không có Túc Hành, chỉ có nàng và những bức tranh dãi khắp phòng.

Tần Uyển giật mình thất thần, từng cơn lạnh lẽo lan tràn quanh người, khủng hoảng quét qua trái tim nàng. Nếu sau này không còn được gặp Túc Hành nữa, nàng nên làm sao đây?

Bút vẽ rơi trên mặt đất, đánh thức Tần Uyển.

Nàng che mặt, có nước mắt chảy ra khỏi kẽ hở ngón tay, nàng im lặng khóc thút thít.

Nhưng đúng vào lúc này, có một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng nàng.

“A Uyển.”

Nước mắt ngừng rơi, nàng mừng rỡ xoay người, khi nhìn thấy người trước mắt, nàng khàn khàn gọi: “A Hành!” Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Tần Uyển lại phản ứng kịp, sắc mặt chuyển lạnh.

Nàng lạnh lùng như băng: “Tại sao lại là người?”

Túc Hành nói: “Ta nghe thấy nàng khóc.”

Nàng lau khô nước mắt, đáp: “Không liên quan tới người. Người...” Nhìn cánh cửa sổ mở rộng sau lưng Túc Hành, cách hấn làm thế nào để vào nhà đã quá rõ ràng, nàng cau mày nói: “Đi ra ngoài.”

Túc Hành nhìn quanh bốn phía, nhìn những bức tranh rơi đầy đất, khẽ thở dài.

Hắn nói: “A Uyển, vì sao nàng không tin ta? Ta là Túc Hành mà, là A Hành của nàng.” Nhìn thấy bức tranh trên bàn, hấn lại nói: “Đây là lần đầu tiên chúng ta ước hẹn, ta nhớ lúc ấy chỉ có ta và nàng biết, ta ngắt hoa quỳnh, sau đó nàng còn bảo cho ta biết nàng không thích hoa quỳnh, nàng thích hoa đào hơn, sau này mỗi lần ước hẹn, ta sẽ ngắt một cành đào đưa cho nàng. Ủ hoa đào làm rượu, chúng ta ở bên hồ Hàm Quang uống rượu ngắm trăng.”

Sợ Tần Uyển không tin, Túc Hành lại nói tiếp: “Nàng là người khác thường, nàng vẽ xong có thể dùng ý niệm là bước được vào trong tranh.”

Nét lạnh lùng trên mặt Tần Uyển tiêu tán hết, thay vào đó là kinh ngạc và rung động.

Nếu hai lần trước nàng còn có thể lừa gạt mình rằng nam tử trước mắt không phải là Túc Hành nhưng một lần này, nàng có thể nào cũng không lừa mình được nữa, cảnh tượng nàng ước hẹn với Túc Hành hiển hiện rõ trước mắt, chẳng khác gì lời hắn nói, hơn nữa biết được dị năng của nàng, trên thế gian này trừ nàng ra thì chỉ có Túc Hành.

“Rốt cuộc người là ai?” Vì sao có thể giống A Hành của nàng đến vậy.

Túc Hành đáp: “ta chính là Túc Hành.”

Hắn bước lên trước, muốn lau khô nước mắt cho nàng nhưng Tần Uyển tránh được, nàng nhìn hắn không chớp mắt. Cuối cùng Túc Hành rũ tay xuống, hắn nói: “Ta biết nàng nhất thời khó có thể tiếp nhận nhưng không sao cả, ta có thể chờ. Chỉ có điều trước lúc ấy, cầu nàng cho phép ta ở bên nàng, có được không?”

Rồi hắn nói tiếp: “Nếu nàng không bằng lòng, ta sẽ đứng ngoài cửa chờ nàng. Chỉ có điều tới khi trời sáng, người đi qua đường sẽ nhìn thấy ta, có lẽ sẽ cho hai chúng ta là vợ chồng giận dỗi nhau, nàng phạt ta đứng ngoài cửa. Trần Phù Thủy không rộng lượng lắm, có lẽ chưa tới nửa ngày cả trấn đã biết chuyện xảy ra giữa chúng ta.”

Ngay cả tính vô lại cũng giống nhau như vậy...

Tần Uyển mờ mịt, nàng mấp máy môi: “Người...”

Túc Hành chen vào nói: “Ta ngủ trên đất, đêm đã khuya, nàng cũng mau ngủ đi.”

6. Chương 6: Phần 6

Tần Uyển ngồi bên cửa sổ, nắm chặt bút vẽ trong tay, hồi lâu cũng không động, mặt giấy Tuyên Thành vẫn trống rỗng. Rõ ràng muốn vẽ cảnh mưa trước mắt nhưng ánh mắt nàng luôn không nhìn được rơi trên người Túc Hành cách đó không xa.

Từ sau ngày đó, Túc Hành rất “vô liêm sỉ” nương nhờ trong nhà nàng, cho dù nàng có đuổi thế nào cũng không đi, Tần Uyển từ bắt đầu đi không thể làm gì khác chuyển thành nhắm mắt mở một mắt mở một mắt mặc hắn ở.

Thật ra Tần Uyển biết mình để cho hắn lưu lại là vì nàng có tư tâm.

Bởi vì hắn thật sự quá giống Túc Hành.

Dị năng của nàng không thể dùng nữa, có lẽ nam tử trước mắt là do ông trời ban xuống bù đắp cho nàng. Tần Uyển nghĩ vậy.

“Mưa cũng hắt lên tới người rồi sao còn không vào tránh đi? Loại thời tiết này là dễ bị phong hàn lắm đấy.” Ông tay áo màu trắng thêu hình trăng non phát qua tai nàng, Túc Hành khẽ kéo cánh cửa, đóng cửa sổ lại, sau đó lại vô cùng tự nhiên lau đi nước đọng trên tóc mai nàng, hắn cười nói: “Đừng về vội, ta vừa mới nấu canh gừng, uống một chút cho bớt lạnh đã.”

Dứt lời, Túc Hành lại khẽ than: “Thời tiết này thật lạ, mưa rơi suốt nửa tháng chẳng có dấu hiệu ngừng, rõ ràng là tháng ba mùa xuân, vậy mà mấy ngày nay gió cứ nổi lên không ngừng, trời lạnh như thể đang trong mùa đông giá rét.”

Túc Hành bưng canh gừng tới.

“A Uyển, nàng ném thử chút xem, lâu lắm rồi ta không nấu.”

Tần Uyển theo bản năng nhận lấy, hai tay cầm bát canh sứ men xanh, miệng nhỏ khẽ hé ra uống canh. Canh gừng vào trong bụng, vị chẳng khác nào vị canh Túc Hành nấu cho nàng.

Túc Hành ân cần hỏi: “Sao? Ăn được phải không?”

Tần Uyển đáp: “Ừ, chẳng khác nào mùi vị trước kia chàng nấu.” Vừa dứt lời, Tần Uyển liền giật mình. Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, tiềm thức của nàng liền đem hắn trở thành Túc Hành.

Đột nhiên, Tần Uyển cảm thấy hổ thẹn với A Hành đang yên nghỉ dưới đất.

Nàng chợt đứng dậy, không nói lời nào mà chạy ra ngoài. Túc Hành cả kinh, vội vàng đuổi theo: “A Uyển, nàng làm sao vậy?”

Tần Uyển nói: “Người không cần lo cho ta, ta muốn yên tĩnh một mình một lúc.”

Ngoài trời mưa vẫn rơi, còn lạnh như vậy, Tần Uyển quần áo đơn bạc, tất nhiên Túc Hành không thể nào để nàng một mình chạy trong mưa được.

Thân thủ của hắn vốn luôn cực tốt, mặc dù đã bước chậm lại nhưng cũng không để lộ hơi thở một mực theo sát Tần Uyển nhìn nàng tự trừng phạt mình.

Trần Phù Thủy nửa tháng nay mưa không ngừng, trên đường phố đều là vũng nước đọng, đường phố ngày thường rộn rã hôm nay không một bóng người qua lại, vắng lạnh, chỉ có tiếng mưa rơi và tiếng gió quật. Trên trời mây đen ùn ùn, chợt có tiếng sấm vang dội, rung động cả mặt đất.

Tần Uyển không ngừng chạy trên đường phố, nước đọng đầy đất.

Nàng chạy tới mệt rồi dựa vào một mỏm núi đá nghỉ ngơi, mặc dù mưa rất lạnh nhưng lại có thể giúp nàng tĩnh tâm lại.

Nửa tháng này bởi vì sự xuất hiện của hắn đã nhiều loạn tháng ngày yên ổn của nàng. Từ lúc ban đầu kháng cự cho tới bây giờ cam chịu, lòng của nàng ... đang rối loạn. Hôm nay thậm chí nàng còn bắt đầu hoài nghi ngày đó A Hành nàng tự tay hạ táng không phải là A Hành mà A Hành đã thật sự sống lại.

Nhưng...

Đối với chuyện của A Hành, nàng đã quá rõ...

Tần Uyển không cách nào nghĩ thông được.

Đúng vào lúc này, bầu trời tối đen chợt bừng sáng một tia sét chẳng khác nào con mãng xà to lớn rực lửa, sấm ùng ùng nổ vang, bổ thẳng vào mỏm núi đá. Con mắt Túc Hành trợn trừng như sắp rách, hắn lấy tốc độ sét đánh lao về phía Tần Uyển, ôm lấy Tần Uyển lăn mấy vòng trên đất, dùng cơ thể ngăn trở mảnh vỡ từ mỏm núi đá.

Tần Uyển thấy rõ hết.

Mỏm núi đá vỡ thành những khối đá to nhỏ khác nhau, tất cả đều tập trung găm vào lưng Túc Hành.

Cảnh tượng Túc Hành trúng tên mà chết lại hiện lên lần nữa trong đầu nàng, sắc mặt Tần Uyển trắng bệch, giọng run run: “A Hành! A Hành!”

Một lúc lâu sau, Túc Hành mới ngẩng đầu lên, vội vàng hỏi: “A Uyển có bị thương không? Có phải có chỗ nào bị thương không?” Nếu không vì sao giọng nói của nàng lại chất chứa nỗi khủng hoảng đến vậy?

Tần Uyển vội lắc đầu, nàng ngồi dậy từ dưới đất, cũng đỡ Túc Hành dậy, nàng nhìn hắn thật kỹ từ trên xuống dưới, hỏi: “Ta không sao, ngược lại người... người...”

Nàng nhìn vào phần lưng của hắn.

Áp quần cũng bị vụn đá găm vào xé rách, trên lưng không chỉ có vết bầm tím trải rộng mà còn có rất nhiều vết thương sâu tới tận xương máu chảy đầm đìa, làm sao chỉ có một chữ “thảm” thôi đâu. Đến nàng đứng nhìn còn thấy đau, huống chi là Túc Hành bị thương...

Khóe mắt nàng hồng hồng...

Lúc này nàng cũng không quan tâm đến chuyện người trước mắt rốt cuộc có phải Túc Hành không, nàng chỉ biết hắn là tại nàng mới bị thương, A Hành của nàng lại bị thương.

Túc Hành nói: “Ta không bị thương, không hề đau đâu.”

Vừa nói Túc Hành vừa sờ sau lưng, sau khi thấy lòng bàn tay đầy máu, hắn nhất thời giật mình thất thần.

Tần Uyển quát: “Còn gạt ta, đã chảy máu rồi, làm sao lại không đau.”

Túc Hành há mồm, muốn nói thực sự thì hắn không đau, mới vừa rồi hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý làm đệm đỡ nhưng khi tảng đá kia nện xuống hắn thật sự không thấy đau chút nào, nếu không phải có cảm giác ẩm ướt truyền tới, hắn cũng không phát hiện ra mình đã chảy máu, nhưng khi thấy vẻ mặt khẩn trương của Tần Uyển, rốt cuộc hắn vẫn không nói ra.

A Uyển lo lắng cho hắn như vậy, đã lâu lắm rồi hắn chưa thấy lại.

7. Chương 7: Phần 7

“A Uyển nàng mặc như vậy là muốn đi đâu?”

Túc Hành nhìn Tần Uyển mặc một bộ xiêm y thuần trắng hời. Lúc này đã tới giữa canh ba, ngoài trời mưa phùng giăng đầy, còn Tần Uyển lại vén tóc lên, đầu đội đầu lạp, tay trái cầm áo tơ đầy cộm.

Không ngờ hắn sẽ xuất hiện, nhất thời Tần Uyển có chút chột dạ.

Nàng đáp: “Ta không ngủ được, muốn ra ngoài một lát.”

Túc Hành mắt sáng như đuốc: “Có thật không?”

Tần Uyển không dám nhìn vào mắt hắn, gạt mạnh đầu. Túc Hành nói: “Vậy được, ta đi với nàng.”

Tần Uyển vội lắc đầu: “Không cần, ta muốn tự mình đi...” Giọng nói càng về sau càng nhỏ, ở dưới đôi mắt chăm chú của Túc Hành, Tần Uyển than nhẹ một tiếng, đầu hàng.

Nàng mở hòm xiềng ra lấy thêm một cái áo tơ nữa cho Túc Hành.

“Ta dẫn người tới một chỗ.”

Hai người rời khỏi căn nhà nhỏ.

Túc Hành không hỏi đi đâu, chỉ luôn đi theo bên cạnh Tần Uyển. Chỉ cần ở nơi có nàng, cho dù có là a tỳ địa ngục hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Lúc trời hừng sáng, Tần Uyển mới dừng bước.

Qua màn mưa, Tần Uyển nhìn về phía Túc Hành, nàng khẽ hỏi: “Người...biết đây là đâu không?”

Túc Hành nhìn khắp xung quanh, không cần suy nghĩ, hắn trả lời ngay: “Biết”. Ánh mắt của hắn trở nên dịu dàng, giọng nói cũng trở nên khàn hơn, hắn nói: “Đây là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chính ở nơi này, nàng bảo thị nữ đưa khăn mềm tới cho ta.” Đến nay hắn vẫn luôn cất trong vạt áo, nơi sa trường hung hiểm, mảnh khăn mềm kia chính là bùa hộ thân của hắn, có nó ở đó, hắn mới có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mới có thể đã chiến ắt thắng.

Nụ cười khe nơi xe ngựa vẫn còn như mới trong ký ức hắn.

Là hồ Hàm Quang kết duyên cho hắn với nàng, cũng chính ở hồ Hàm Quang hắn vừa gặp đã yêu nàng.

Tần Uyển khẽ nói: “Người cũng nhớ à.” Trong mấy năm này, nàng cứ một lần lại một lần bước vào trong tranh trở về nơi hai người lần đầu gặp gỡ. Nhưng cho dù là trong tranh vẫn không ngăn cản được nỗi buồn, khi nàng rời khỏi bức vẽ trở về cuộc sống chân thực, vẫn không thể không nhớ tới cái chết của Túc Hành, vị hôn phu của nàng đã không thể gắng gượng cho tới ngày hôn lễ của hai người.

Mưa phùn rơi hồi lâu rồi cuộc cũng ngừng.

Mặt trời vén mây mà mọc, hồ Hàm Quang loang loáng ánh sáng lấp lánh.

Tần Uyển nghiêng người đi, lúc này Túc Hành mới nhìn thấy ngôi mộ sau lưng nàng, trên bia mộ xám trắng có hàng chữ viết đỏ như máu, là mười chữ “Túc Hành chi mộ, vị vong nhân Uyển ai lập”, mười chữ... (ai = đau buồn)

Cả người Túc Hành run lên, lòng như dao cắt.

Nàng cởi áo tơ xuống, bỏ đầu lạp ra, quỳ xuống trước bia mộ, ngón tay thon gầy chạm vào bia mộ lạnh thấu xương, trong mắt nhu tình như nước.

“Sau khi A Hành mất, ta đưa thi thể của chàng tới bên hồ Hàm Quang, tự tay hạ táng chàng, ta tận mắt nhìn quan tài của chàng từng tắc từng tắc chìm vào trong bùn đất, ta rất nhớ chàng. Người với A Hành

quá giống nhau, nhìn thấy người ta cứ tưởng như A Hành đã sống lại thật, nhưng ta biết A Hành của ta không thể trở về được nữa.”

Nàng chống vào bia mộ đứng lên, tĩnh lặng nhìn Túc Hành.

“Người nói người là A Hành, hôm nay người có dám khai quan ngay trước mặt ta không?”

Tần Uyển đưa một cái xẻng ra, Túc Hành không nhận lấy. Hắn mang vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, ánh nắng chói mắt chiếu lên mặt hắn, mắt hắn híp lại, chợt hắn nói: “Ta...chết như thế nào?”

Tần Uyển nói: “A Hành bị quân địch ám toán, trong mũi tên tẩm kịch độc, phụ thân đã chiêu danh y khắp thiên hạ cho A Hành, dùng hết mọi cách nhưng vẫn không thể nào giải được độc. A Hành không thể sống qua mừng 7 tháng 7.”

Sắc mặt Túc Hành cổ quái.

Tần Uyển rút tay về, vừa định để cái xẻng xuống, Túc Hành đã tiếp lấy, hắn bảo: “Bất kể nàng nói thế nào, ta cũng chính là Túc Hành.” Hắn bỏ áo tơ ra, bắt đầu dùng xẻng xúc bùn đất.

Sau nửa canh giờ, quan tài dần lộ ra.

Túc Hành cạy nắp quan tài.

Trong quan tài âm u là một khung xương trắng, chỗ xương nơi lồng ngực có nhiễm màu tím đen, tất cả đều giống như lời Tần Uyển nói – Túc Hành trúng tên, độc nhiễm vào tim.

“Người...rốt cuộc người là ai?”

8. Chương 8: Phần 8

Đúng lúc này, cả vùng đất bắt đầu rung chuyển, cuồng phong gào thét, hồ Hàm Quang mới vừa rồi còn yên ả trong phút chốc đã nổi lên sóng to gió lớn. Những con sóng to và sấm sét đánh xuống, cây liễu ven hồ đổ rạp xuống đất, nước hồ tràn lên trên.

“A Hành!”

Tần Uyển lao mình về chỗ quan tài, Túc Hành giữ nàng lại.

Tần Uyển chỉ có thể trở mặt nhìn theo nước hồ tách hai cốt A Hành ra, cả người nàng lạnh băng, nàng ra sức giãy giụa: “Buông...buông ta ra...”

Nước hồ trào lên nhanh chóng, tất cả xảy ra quá nhanh.

Túc Hành ôm Tần Uyển, muốn nhanh chóng rút lui, đáng tiếc đã không còn kịp.

Nước hồ tràn ra, cuốn hai người đi.

Chính lúc này sấm sét kéo tới, cơn mưa to tầm tã cũng đến theo. Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, cả thế gian bị bóng tối bao trùm. Phải rất khó khăn, Túc Hành mới tìm được một cái hang ở trên cao, công theo Tần Uyển đã hôn mê vào trong.

Túc Hành nhóm lửa, xé áo khoác ra băng bó vết thương cho Tần Uyển. Mới vừa rồi va đập ở trong nước, đá vụn găm vào làm rách cổ tay nàng. Sau khi băng bó xong, Tần Uyển cũng tỉnh táo lại.

Nàng kinh ngạc nhìn Túc Hành, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại.

“Người không phải là A Hành.” Nhớ tới việc xảy ra trước khi hôn mê, trong lòng Tần Uyển đau đớn. Hai cốt A Hành bị tách ra, nàng không thể nào tìm được nữa.

Lúc này hắn không hề phản bác.

Bên ngoài vang lên từng đợt sấm đánh, tưởng chừng như có thể lật nhào cả Bất Chu Sơn, trời long đất lở, trong cái hang hai người đang ở càng có thể cảm nhận được dư chấn. Điều này làm Tần Uyển nhớ ra cái gì

đó, lúc này cũng không kịp xem người trước mắt có phải là A Hành hay không, sắc mặt nàng biến đổi, bò dậy từ dưới đất, chạy vụt ra bên ngoài động.

“A Uyển!”

Túc Hành chạy ra theo.

Tần Uyển chợt khựng lại, cảnh tượng trước mắt khiến nàng nhất thời không thể thốt nên lời. Túc Hành theo ánh mắt của Tần Uyển nhìn ra, nhất thời cả người cũng kinh sợ.

Mới vừa rồi vẫn còn êm đẹp nhưng mà nay bên ngoài là cuồng phong gào thét, không biết nước từ nơi nào chảy ra làm ngập cả trấn Phù Thủy, giữa trời đất chỉ còn mênh mông là nước.

“Không thể nào...” Tần Uyển lẩm bẩm.

Nàng bấu mạnh vào cánh tay mình, chỉ một lát đã xuất hiện mấy vết hồng, đau đến mức nàng rướn mày nhăn mặt.

“Đau mà...” Nàng lại tiếp tục lẩm bẩm.

Túc Hành hỏi: “Nàng đang làm gì vậy?”

Tần Uyển đáp: “Ta đang ở trong cảnh trong tranh, đúng vậy, nhất định ta đang ở trong cảnh trong tranh, cho nên mới xuất hiện người giống A Hành như đực, cho nên trận thiên tai này mới khác thường như thế, cho nên dị năng của ta mới không thể nào dùng được.”

Nhất định là như vậy.

Tần Uyển cưỡng bách mình tỉnh táo lại.

Chân mày Túc Hành kéo căng.

“A Uyển, nàng đang nói gì vậy?”

Tần Uyển đáp: “Mặc dù ta có dị năng nhưng cũng không phải là vạn năng. Ta có thể tiến vào trong tranh nhưng cũng chỉ kéo dài nhiều nhất được hai tháng, một khi ở lại lâu hơn, thế giới trong tranh sẽ bắt đầu bị phá hủy.” Trước kia nàng cũng từng muốn cùng Túc Hành bạc đầu giai lão ở trong tranh nhưng sau không biết vì sao, khi vừa qua hai tháng, người và vật ở trong tranh sẽ bắt đầu biến mất, rồi cả thế gian cũng bắt đầu bị hủy diệt.

Khó trách hơn một tháng nay nàng không còn thấy ai tới cửa nhờ nàng vẽ tranh nữa. Bắt đầu từ ngày dị năng của nàng không còn dùng được nữa, tới hôm nay là vừa đúng hai tháng.

Nàng nói: “Có lẽ là ta trong vô thức đã bước vào cảnh trong tranh.”

Tần Uyển khẽ cười một tiếng, nàng lau trán mình, ngơ ngẩn cười một tiếng.

“Quả nhiên là tại ta quá nhớ A Hành, cho nên mới vẽ một bức tranh như vậy, sau đó còn vô thức bước vào cảnh trong tranh. Khó trách được người lại giống A Hành như đực, nhưng lại không phải là chàng. Thì ra người cũng chỉ là niệm tưởng của ta mà thôi.”

Tần Uyển ngẩng đầu lên, nàng nhìn hẩn chăm chú.

“A Hành.” Nàng khẽ gọi.

Sắc mặt Túc Hành rất quái lạ.

Tần Uyển vươn tay xoa mặt hẩn: “Là tại ta không tốt, ta không nên hoài nghi chàng không phải là A Hành. A Hành, ta rất nhớ chàng, nhưng ta phải trở lại thế gian chân thực, ta còn lưu lại nữa tất cả mọi người sẽ biến mất, chàng cũng sẽ. Ta muốn để cho chàng sống, cho dù chỉ ở trong tranh, ta cũng muốn chàng sống.”

Nàng nhón chân hôn lên cánh môi hẩn, rồi nhắm mắt lại.

“A Hành, hẹn gặp lại.”

9. Chương 9: Phần 9

Tần Uyển mở mắt ra.

Nàng ngậy ngấn cả người.

Vốn nàng còn tưởng rằng khi vừa mở mắt ra mình sẽ lại trở về căn nhà vắng lạnh, không có sấm sét dữ dội, không có trời long đất lở, không có cuồng phong gào thét, tất cả đều sẽ khôi phục như cũ, mà trong tay nàng còn có thể cầm một bức họa vẽ Túc Hành. Nhưng bây giờ khi vừa mở mắt, nàng vẫn còn ở trong hang, trước mặt là Túc Hành đang nhìn nàng không chớp mắt.

“Tần Uyển trở về! Trở về! Trở về! Trở về!”

Đây là phương pháp giúp nàng rời khỏi cảnh trong tranh, chỉ cần ở trong lòng không ngừng mặc niệm hoặc hét lên là có thể rời khỏi thế giới trong tranh. Nhưng hiện giờ nàng hét liên tục hai ba lần liền mà xung quanh chẳng có lấy một chút biến hóa.

Cả vùng đất lại bắt đầu rung chuyển, Tần Uyển luống cuống. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao nàng không thể quay về?

Túc Hành chợt khẽ hỏi: “Tại sao nàng lại muốn cho ta sống?”

Tần Uyển ngẩn ra, nàng trả lời theo bản năng: “Bởi vì chàng là A Hành mà, chàng còn trẻ như vậy đã là Phiêu Kỵ đại tướng quân, sắp tới ngày lập được kỳ công cái thế, sau này có thể vang danh thiên hạ, lưu vào sử sách. Thà rằng làm chó trong cảnh thái bình còn hơn làm người khi loạn thế, chàng còn sống thì dân chúng mới không bị quân trong nổi khổ chiến loạn, thiên hạ có thể an ổn, hơn nữa...quan trọng nhất là ta muốn chàng sống.”

Lúc chàng trúng độc, ta cả ngày lẫn đêm lấy nước mắt rửa mặt, hận không thể thay chàng gánh chịu nỗi khổ trúng độc, càng hận hơn khi người chết không phải là ta.”

Tần Uyển khẽ mỉm cười: “Bây giờ chàng ở đây, sống lại trong bức vẽ của ta, đến sau khi ta rời đi sẽ vẽ cho chàng một cô nương xinh đẹp như hoa...”

“Đồ ngốc.”

Đúng là đồ ngốc đệ nhất thiên hạ.

Túc Hành cầm tay nàng, mười ngón tay hai người đan vào nhau, hắn nói: “Ta không muốn cô nương khác, ta chỉ muốn nàng. Đến sau khi nàng rời đi, nàng hãy vẽ cho ta một “nàng” đi. A Uyển, kiếp này của chúng ta đã không thể viên mãn, vậy kiếp sau nàng phải chờ ta, nhất định phải chờ ta, ta sẽ tìm được nàng, sau đó chúng ta cùng bạc đầu giai lão.”

Cánh mũi Tần Uyển ê ẩm.

“Được.”

Cả vùng đất rung chuyển càng thêm dữ dội, nước trên mặt đất dần dần dâng lên, đã sắp tràn vào trong hang. Túc Hành nói: “Nàng nhắm mắt lại, cứ niệm thật nhiều trong lòng. Lần này nhất định có thể trở về.”

Tần Uyển nói: “Cách chàng nói ta đã thử rất nhiều lần, hơn nữa...ta cảm giác được đau đớn...” Những thứ này quá quái lạ nhưng nếu như không phải là cảnh trong tranh thì làm sao có thể giải thích được dị thường bên ngoài?

Nước tràn vào trong động.

Túc Hành lại bảo: “Nàng tin ta, lần này nhất định có thể. A Hành từ trước tới giờ chưa bao giờ lừa nàng, có đúng không?”

Tần Uyển gật đầu một cái, nàng lại nhắm mắt lại lần nữa, mặc niệm _____

Tần Uyển trở về.

10. Chương 10: Phần 10

“A, Vương gia, tướng quân đã tỉnh lại! Tướng quân đã tỉnh lại!” Giọng nói mang theo vẻ vui mừng vang lên, sau đó là tiếng bước chân nối nhau truyền tới. Tiếng huyền não khiến hần thoáng cảm giác như mình đang ở nơi phố phường sầm uất, hần cau mày, một lúc lâu sau mới từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt là một gương mặt rất đối uy nghi, khuôn mặt của ông có bảy tám phần tương tự A Uyển.

“Thật là càn quấy! Dáng vẻ không ăn không uống này là làm sao? A Uyển đi chẳng lẽ con cũng muốn đi theo sao? A Uyển dưới tuổi vàng mà biết nhất định sẽ trách ta không đảm đương nổi trách nhiệm làm phụ thân, không lo cho con. Sau này không được như vậy nữa, hôn mê suốt hai tháng, Bồn vương tới ngủ cũng không yên.”

Xung quanh là một màu rực đỏ, hần nhận ra được, đây là tân phòng của hần và A Uyển.

Ánh mắt của hần chậm rãi rơi xuống, trong tay còn cầm một cuộn tranh.

Hần mở ra nhìn.

Cô gái trong tranh vẫn mang khuôn mặt đó, mặc một bộ xiêm y thuần trắng đứng bên bờ sông, hai bên bờ tơ liễu tung bay, thuyền đậu san sát trên sông. Lòng hần căng thẳng, hần biết, tên của con sông nổi tiếng này, tên nó là Phù Hà. Gần bên sông có một trấn nhỏ, tên là trấn Phù Thủy, trong trấn có một họa sĩ, họa sĩ đó có một vị hôn phu, đáng tiếc lại chết khi còn trẻ, để lại một mình họa sĩ.

Môi Túc Hành mím chặt.

A Uyển của hần chính là đồ ngọc nhất trên đời này, hần vì nhà họ Tần chiếm được hơn nửa giang sơn, sắp thu phục được sáu châu, Hoài Nam vương cũng sắp lên ngôi rồi, chỉ cần nàng chờ một chút, đợi tới sau khi Hoài Nam vương lên ngôi, nàng chính là công chúa tôn quý nhất thiên hạ. Công chúa thì lo gì không có hôn phu? Tính tính nàng như vậy, thân phận nàng như vậy sẽ có rất nhiều rất nhiều nam nhân trẻ già mắng mọc vì một nụ cười của mỹ nhân, cũng sẽ có rất nhiều người giống như hần đặt nàng trong lòng bàn tay mà cưng chiều yêu thương.

Nhưng tất cả nàng đều không cần, nàng chỉ cần hần còn sống.

Hoài Nam vương nhìn thấy Túc Hành si ngốc ngẩn bức họa trong tay chỉ đành than khê một tiếng.

Ban đầu Túc Hành trúng độc, ông tìm danh y khắp thiên hạ, cuối cùng cũng tìm được một thần y, tên là Thẩm Hành, người đó nói Túc Hành nhiễm độc quá sâu, phương pháp giải độc duy nhất chính là thay toàn bộ máu trên người Túc Hành, mà người có thể làm thế lại chỉ có thể là người hần yêu. Tất nhiên ông không thể nào bỏ mặc tính mạng nữ nhi nhưng A Uyển quỳ trước phòng ông ba ngày ba đêm, ông thật không có cách nào với nữ nhi cả, không thể làm gì khác ngoài đồng ý.

Hoài Nam vương nói: “A Hành, ban đầu A Uyển đổi máu cho con chính là để con sống thật tốt. Con chó cô phụ tâm nguyện của con bé.”

Túc Hành nắm chặt bức họa.

Hần nói: “Con hiểu.”

Hoài Nam vương lại nói: “Con hiểu là tốt rồi.”

Đợi mọi người đi hết, trong phòng chỉ còn lại mình Túc Hành, hần lại si ngốc nhìn Tần Uyển trong tranh. Hoài Nam vương cũng không biết điều khác thường trong người Tần Uyển, lại càng không biết sau khi Tần Uyển và Túc Hành đổi máu cho nhau, Túc Hành đã có được dị năng của Tần Uyển.

Bức họa này là do Tần Uyển trước khi lâm chung vẽ ra, là di vật duy nhất nàng để lại cho hần.

Hần đánh bậy đánh bạ bước vào trong tranh, vốn tưởng rằng có thể ở trong tranh cùng A Uyển nắm tay mãi về sau nhưng quay đầu lại chẳng qua cũng chỉ là vọng tưởng.

11. Chương 11: Phần 11

Xuân đi thu tới, trong chớp mắt đã qua bốn mùa xuân thu.

Sau ngày đó, Túc Hành lại mặc khôi giáp thêm lần nữa, chinh chiến bốn phương. Phiêu Kỵ đại tướng quân danh hiệu chấn nhiếp tứ hải bát phương. Hoài Nam vương đã sớm lên ngôi, không, nên gọi là Nguyên Long đế. Nguyên Long đế vô cùng vui vẻ, con rể của ông – Túc Hành đã thay ông chiếm hết non sông tươi đẹp này, rồi lại từng bước từng bước mở rộng ra bên ngoài, chỉ trong bốn năm ngắn ngủi, man di xung quanh đều cúi đầu xưng thần, Đại Hoài quốc của bọn họ giống như một con rồng trải rộng khắp sáu châu, rạng danh tứ hải.

Đến đây, thiên hạ thái bình, thế gian thoát khỏi khốn khổ.

Mặc cho Nguyên Long đế liên tục giữ lại, Túc Hành vẫn cố chấp giải giáp quy điền.

Hắn chinh chiến nhiều năm, cơ thể đã sớm không còn như trước. Mấy năm trước đánh chiếm nước Sát Mẫn, không cẩn thận trúng hai đao, đến nay vết thương vẫn còn đau. Hắn kéo thân thể ngày càng lụi bại đi tới Dương Châu.

Hắn tựa vào thân cây nhìn ra xa.

Lúc này đứng vào giữa tháng ba, trên hồ Hàm Quang thuyền đậu san sát, cực kỳ náo nhiệt. Có lũ trẻ con nô đùa xung quanh, trong quán trà bên cạnh còn có tiên sinh kể chuyện đang kể câu chuyện về anh hùng mỹ nhân, hắn chăm chú lắng nghe.

Chuyện kể chính là về câu chuyện của hắn với A Uyển năm xưa.

Túc Hành khẽ mỉm cười.

Mùa xuân tháng ba ở Dương Châu thật ấm áp nhưng những năm qua tim của hắn chưa một ngày ấm lại, vẫn luôn rét lạnh, cho dù có bật chặt cũng không thể ấm. Hắn biết không có A Uyển, tim của hắn như bị khoét đi một lỗ thủng, luôn có gió rét lùa qua.

Hắn xoay người, đi xuyên vào trong rừng, bước chân từ từ chậm lại.

Chưa tới nửa năm, cỏ trên ngôi mộ đã cao lên không ít, hắn cúi người xuống nhỏ cỏ, sau một lúc đã thở hổn hển, ho khan vài tiếng, vết thương để lại từ sa trường lại nhói đau nhưng hắn vẫn không dừng lại.

Sau gần nửa canh giờ, cỏ trên mộ đã quang.

Hắn ngồi trước ngôi mộ.

Trên bia mộ xám trắng lạnh như băng là mười chữ đỏ như máu “Ái thê Tần Uyển chi mộ phu Túc Hành lập”, ngón tay chai sần chạm vào bia mộ lạnh thấu xương, hắn dịu dàng xoa lên đó như thể đó chính là cơ thể của nàng. Hắn ho đến tê tâm liệt phế nhưng ánh mắt vẫn luôn dịu dàng như cũ.

Hắn nói: “A Uyển, nàng đúng là đồ ngốc, nàng có biết những năm qua ngày nào ta cũng tự nhủ nàng đúng là đồ ngốc. Ta nào có gì tốt? Đáng để nàng vì ta như thế?” Hắn hiểu, A Uyển của hắn muốn hắn sống tiếp nhưng nàng cũng biết, chết không phải cái đáng sợ nhất mà là người còn lại sau khi người kia chết đi, người còn sống mới có thể cảm nhận được hết thấy, mới có thể khắc cốt ghi tâm không thể nào quên, mỗi ngày con tim như bị đục khoét, cho nên người chết ở cảnh trong tranh mới có thể là hắn.

A Uyển của hắn thật ngốc mà.

Hắn nói: “A Uyển, ta nghe lời nàng nói, ta đã sống thật tốt, ta vì nàng mà chinh chiến khắp bốn phương, vì phụ thân nàng mà gây dựng nên nền thái bình thịnh thế, vì dân chúng nàng hằng lo lắng mà giành lấy an cư lạc nghiệp cho họ. Hôm nay, thịnh thế an ổn, tất cả đều tốt, trừ ta.”

Khuôn mặt gầy guộc dán lên bia mộ lạnh băng.

Hắn từ từ nhắm mắt lại.

“A Uyển ơi, nàng có còn chờ ta không?”

Con tim lạnh lẽo suốt bốn năm hai tháng hai mươi bảy ngày, đang dần ấm lại, tháng ba Dương Châu rực rỡ, đúng là thật tuyệt, hân với A Uyển của hân lại gặp nhau.

Hehe, hoàn rồi, nói là ngược mà cũng nhẹ hều à, chỉ là vụ này tác giả troll hơi đau nên mình nhớ kỹ tên tác giả này rồi nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dep-nhu-tranh-ve>